

Andrés Barba: Apró kezek (részletek)

Las manos pequeñas (2008)

Marinának és Teresának

akik angyali és démoni kislányok voltak, olyanok mint ezek.

„És amikor a baba olyannyira eltorzult, hogy már nem hasonlított emberi csecsemőre, csakis akkor, a kislány elkezdett vele játszani.”

Anonyma: Egy nő Berlinben

ELSŐ RÉSZ

Apja a helyszínen meghalt, anyja a kórházban.

„Apád a helyszínen meghalt, anyád kómában van”, pontosan ezt a mondatot hallotta Marina, ez volt a legelső mondat, amit hallott. Az ember keze megpihenhet e mondat minden egyes domborulatán, e terhes és felfoghatatlan mondaton: „Apád a helyszínen meghalt, anyád kómában van.” Megtorpanás nélkül formálják az ajkak. Sietős, szikár mondat. Ezernyi eltérő és váratlan formában érkezik, olykor látszólag anélkül, hogy bármi jeleznél előre. Egyszer csak ott terem, mintha a földből bújt volna elő. Marina megtanulta szomorúság nélkül kimondani, pontosan úgy, ahogy valaki a nevét mondja ki bemutatkozáskor, ugyanúgy, mint hogy a nevem Marina, és hét éves vagyok. „Apám a helyszínen meghalt, anyám a kórházban.”

Alig mozgott a szája, ahogy beszélt, és amikor befejezte, ajkai kifejezéstelenek maradtak, a felső enyhén előrébb az alsónál. De ez nem grimasz.

A mondat máskor lassú, egészen messziről érkezik. Mintha a mondat választotta volna őt, nem pedig ő a mondatot. Különös visszatérés az otthonhoz, a tárgyakhoz, melyek korábban az otthont alkották. Szaga van. A mondat hirtelen kitágul, először kilő fölfelé, aztán minden irányba, szinte megalvad tőle a levegő. Formát ölt. Csakhogy ez a forma már örökre elmosódott, ezért aztán ki kell mondani:

“Apám a helyszínen meghalt, később anyám is, a kórházban”

és e gondolon keresztül újra utat találni a másikhoz, az igazihhoz, a baleset lassú gondolatához. Semmi sem olyan törékeny, mint ez a felszín. Semmi sem olyan lassú és törékeny. Először az út zaja volt a kerekek alatt, az út tompa és morajló hangja, a hátsó ülés érintése, érintés, amelyben eleinte gyakorlatilag észlelhetetlen volt a fenyegető veszély.

A Marina y a Teresa

que fueron niñas luminosas y oscuras, como éstas.

“Y cuando la muñeca estuvo tan desfigurada que dejó de parecer un bebé humano, sólo entonces, la niña comenzó a jugar con ella”.

Anónima. Una mujer en Berlín

PRIMERA PARTE

10 Su padre murió en el acto, su madre en el hospital.

“Tu padre murió en el acto, tu madre está en coma” fue la frase exacta que escuchó Marina, la primera que escuchó. Se puede posar la mano sobre cada sinuosidad de esa frase, sobre esa frase preñada e incomprensible: “Tu padre murió en el acto, tu madre está en coma”. Los labios la pronuncian sin detenerse. Es una frase rápida y seca. Llega de mil formas distintas e imprevisibles, a veces sin que nada haya parecido anticiparla. Cae de pronto ahí, como sobre los campos. Marina ha aprendido a decirla sin tristeza, igual que un nombre ante los extraños, igual que mi nombre es Marina y tengo 15 siete años “Mi padre murió en el acto, mi madre en el hospital”.

20 Sus labios apenas se han movido y al terminar de hablar se han quedado impasibles, el superior ligeramente adelantado al inferior. Pero no es un gesto.

Otras veces la frase es lenta, viene de muy lejos. Parece que la hubiese elegido a ella en lugar de ella a la frase. Es un retorno extraño a la casa y a los objetos que la componían. Huele. La dimensión de la frase se dispara hacia arriba y hacia los alrededores colmando el aire de espesor. Se convierte en cosa. Pero una cosa ya para siempre velada, y entonces hay que decir:

30 “Mi padre murió en el acto, y luego mi madre en el hospital”

35 y volver a través de ese pensamiento al otro, al verdadero, al lento del accidente. Nada más frágil que aquella superficie. Nada más lento ni más frágil. Primero era el sonido de la carretera bajo los neumáticos, el sonido sordo y marítimo de la carretera, el contacto del asiento de atrás, un contacto en el que la amenaza era al principio prácticamente imperceptible.

Egy másodperccel később már megbomlott. Hogy mi csoda? A logika. Ahogy a földet érő dinnye, egyetlen csapásra. Repedésként indult az ülésen, az a bizonyos érintés már nem ugyanaz az érintés volt, a biztonsági öv megdermedt. Korábban, még jóval az ütközés előtt, az ülése megszokott puhasága volt, a kárpit hajszálvékony fehér vonalai, melyeken aztán hirtelen megváltozott valami. Anyu rászólt apura:

„Ne előzd meg!”

Attól a pillanattól kezdve pedig az ülésen támadó repedés, amely ismét körülzárt a gyorsuló kocsi kerekei alatt rohanó úttest elfojtott morajlását.

Brutális volt az ütközés.

Az autó átrepült a felezővonal fölött, és fejfelé keresztelte a szemközti sávot, végül nekicsapódott az útpadka mellett álló szikláknak. Az egész jelenetet – amelynek részleteire Marina csak a baleset után négy hónappal volt képes pontosan visszaemlékezni – a sebesség szülte, maga volt a szintiszta sebesség. Nem volt mit nézni rajta, mert nem voltak benne fölfedezendő részletek.

És maga volt a zaj. Éles zaj, mely elszakadt az őt létrehozó eseménytől. Sivár és összefüggéstelen zaj volt, fölcsatant, majd mintha azonnal a távolba veszett volna – mintha nem lenne képes arra, hogy fönmaradjon és kiteljesedjen –, ugyanakkor mégis követte a kocsit, ahogy az átrepült a felezővonal fölött, és végül fejfelé lefelé megállt.

A kocsi sodródott, és ahogy sodródott, átváltozott. A kocsi helyet csinált magának. Soha azelőtt nem volt még ennyire fontos visszatérni a mondathoz. Mintha a balesetet leíró valamennyi mondat közül csakis ez az egy lenne képes lezárni azt, ami nem lezárható, sőt, mintha ez a mondat egyenesen kitűnne a többi közül, annyira kézre áll, oly egyszerűen megérthető, képes megfoghatóvá tenni mindazt, amit semmilyen más módon nem lehet fölismerni.

A zaj után pedig a csönd. Nem a zaj hiánya, hanem a csönd. Csönd, amely nem valami hiánya vagy tagadása volt, hanem egyfajta pozitív forma, és ez a csönd megszilárdította mindazt, ami még néhány másodperccel korábban is képlékeny és ruganyos volt, a fémes ízt a torokban, a szomjúságot.

Emlékei szerint Marina szinte azonnal szomjúságot érzett, amikor megbénult körülötte minden. A kíméletlen szomjúság – mely a csönd és a mozdulatlanlás szerves része volt – még akkor sem enyhült, amikor megérezte a biztonsági övét kikapcsoló kezét, a molett, festett szőke nő arcát, meg azt a másik férfigangot:

Un segundo después ya se había quebrado. ¿El qué? La lógica. Como una sandía sobre el suelo, de un solo golpe. Empezó como una grieta del asiento en el que estaba sentada, el mismo tacto ya no era el mismo tacto, el cinturón de seguridad se había vuelto descarnado. Antes, mucho antes de la colisión, era la suavidad del asiento que había sentido tantas veces, la tapicería compuesta por rayas blancas muy finas, en las que de pronto algo había quedado modificado. La voz de mamá a papá:

“No adelantes”.

Y a partir de ahí la fisura que nacía del asiento, que envolvía de nuevo el sonido ensordecido de la carretera bajo los neumáticos en la aceleración del coche.

El golpe fue brutal.

El automóvil se elevó por encima de la mediana, y cruzó boca abajo el carril contrario hasta estamparse contra unas rocas que quedaban junto al arcén. Y toda la escena, que Marina no fue capaz de recordar con fidelidad hasta que hubieron pasado cuatro meses del accidente, nacía de la velocidad, era velocidad pura. No se veía nada en ella porque no había nada en ella que desentrañar.

Era también sonido. Un sonido violento, pero alejado del acontecimiento mismo que lo producía. Un sonido vacío y discontinuo, que estallaba e inmediatamente quedaba como ensordecido en la distancia, incapaz de sostenerse o de prolongarse y que sin embargo iba acompañando el objeto del coche que volaba sobre la mediana hasta quedar boca abajo.

El coche caía, y donde caía se transfiguraba. El coche se hacía lugar. Más que nunca era entonces necesario volver a la frase. Como si sólo esa frase entre todas las posibles para describir el accidente tuviera la virtud de fijar lo que no podía ser fijado, mejor aún, como si sólo esa frase apareciera entre todas, tan a mano, tan fácilmente comprensible, para hacer disponible lo que no podía ser discernido de ninguna manera.

Y tras el sonido el silencio. No la ausencia de sonido, sino el silencio. Un silencio que no era una carencia ni una negación, sino una forma positiva, y que volvía sólido lo que hacía sólo apenas unos instantes había sido elástico y ágil, el sabor metálico de la garganta, la sed.

Marina recuerda haber tenido sed casi inmediatamente después de que todo se paralizara. Un sed implacable que formaba parte del silencio y de la inmovilidad y que ni siquiera pudo ser satisfecha cuando sintió las manos que le desabrochaban el cinturón de seguridad, el rostro de aquella

„Ne nyúlj a fejéhez, hagyd úgy, ahogy van, ne nyúlj a fejéhez!”

Marina megszólalt: „Vizet.”

„Vizet”, úgy mondta ki a szót, ahogy az gondol a vízre, aki épp ráébred, hogy az emberi test szinte kizárólag ebből az összetevőből áll, elvont és testté szilárdult vízből.

„Jól vagy, kislány? Érted, amit mondok?”

A festett hajú molett nő megpróbált még közelebb hajolni hozzá egy palackkal a kezében. Marina egyenként megtudta számolni a nő fején a lenőtt fekete hajtöveket, de semmi sem ivódott belé; sem a folyadék, amivel kínálták, sem a vér fémes íze az ínyén, sem a molett nő hajtövei, az volt a benyomása, hogy belül mindene sárból van, mindene ellágyult, amorf és nyálkás.

„A karján sérült meg. Úgy tűnik, a fejével minden rendben van.”

Csak a beszélgetés foszlányai jutottak el hozzá. Érezte, hogy egy kéz megérinti a tarkóját, majd lassan tovább halad a hátán lefelé; egy másik férfi volt az, hatalmas keze volt, ha akarná, gond nélkül kettéhasíthatná, de a kéz mégis gyengéd volt.

„Szabadok a légutai.”

„Hogy hívnak?”

„Marina.”

„Tudsz mozogni, Marina?”

„Tudok.”

„Próbáld meg lefeküdni ide, a hordágyra!”

Karok emelték föl, most érezte először a fájdalmat. Mintha áramütés járta volna át az egész törzsét, aztán rögtön visszavonult, mégis ott rekedt, ugyanúgy, mint a szomszédjúság. Nem tudta megmozdítani a bal karját.

„Mi az a fehér?”

„A bordád.”

Amikor pedig fölült, meglátta, milyen súlyos a sérülése; látta a mozdulatlan kart, a felszakadt húst, a hústól egy nyilegyenes vágással elválasztott, fátolként lebegő bőrt, a bordákat. Hogy mindez összeforrrjon, bizalmasan a mondatához kellett fordulnia, a már eltűnni látszó mondatához.

„Marina, apád meghalt a balesetben, anyád röviddel ez előtt halt meg.”

Mellette már mindent előkészítettek egy pánikroham esetére, de a roham végül nem következett be. Marina továbbra is csak a mondatot bámulta, mintha egy sugárhajtású gép lenne; a kórházi szobája egyik sarkától a másikig követte a mondat húzta fehér csíkot. A kislány nem omlik

mujer corpulenta y teñida de rubio, aquella otra voz masculina:

90 “No le toques la cabeza, déjala como está, no le toques la cabeza”.

Ella dijo: “Agua”.

Dijo “agua” como se piensa el agua cuando se descubre que el cuerpo humano está casi exclusivamente compuesto por esa sustancia, un agua abstracta y hecha cuerpo sólido.

95 “Niña. ¿Estás bien? ¿Puedes oírme?”

La mujer corpulenta del pelo teñido se inclinaba ahora un poco más con la botella en la mano. Marina podía ver cada una de las raíces negras de ese pelo pero nada arraigaba dentro de ella; ni el líquido que le daban de beber, ni el sabor metálico de la sangre en las encías, ni las raíces del pelo de la mujer corpulenta, tenía la impresión de que en su interior todo era barro, todo había quedado blando, informe, resbaladizo.

105 “Es el brazo lo que tiene dañado, la cabeza parece que está bien”.

La conversación le llegaba ahora ensordecida. Sintió una mano que le palpaba la nuca y que bajaba lentamente hacia la espalda, era otro hombre, tenía una mano enorme, una mano que podría partirla en dos si quisiera, y que sin embargo era delicada.

110 “No tiene las vías respiratorias obstruidas”.

“¿Cómo te llamas?”

“Marina”.

“¿Puedes moverte, Marina?”

115 “Sí”.

“Trata de recostarte sobre esta camilla”.

Los brazos la elevaron y sintió el dolor por primera vez. Una descarga eléctrica que abarcaba el tronco completo y que inmediatamente después cedía, estancándose también, como la sed. No podía mover el brazo izquierdo.

120 “¿Qué es eso blanco?”

“Son las costillas”.

Y cuando se inclinó vio por primera vez la dimensión de la herida; el brazo inmóvil, la carne abierta, la carne con un corte limpio que hacía caer la piel como un velo, las costillas. Había que llegar íntimamente a la frase que lo cerrara, a la frase a punto de desaparecer:

125 “Marina, tu padre murió en el accidente, tu madre acaba de morir”.

130 A su lado habían dispuesto ya todo para un ataque de pánico, pero el ataque no se produjo. Marina se había quedado

össze, nem sír, nem reagál. Három alak volt mellette, két nő és egy férfi, fehér köpenyűk volt és fekete cipőjük, három alak, lábuk volt és karjuk, és volt még egy csodálatos, szinte mágikus tulajdonságuk, amellyel Marina mindig is föl-
háza a felnőtteket; de ebben a háromban volt valami, ami határozottan a mágia útját állta. Azt várták tőle, hogy meg-
értse azt a mondatot. De a kislány nem omlik össze, nem sír, nem reagál. A kislány még mindig a mondat peremén él. De az is lehet, hogy csak arról van szó, hogy teremtő
képzelete még szétválasztja azt, ami semmilyen módon nem egyesülhet. A mondat még mindig fénylő volt, tiszta, és
selymes felületű, mint a felnőttek fekete cipője.

„Érted, amit mondunk?”

„Értem.”

„Azt mondtuk, hogy meghaltak a szüleid.”

„Értem.”

„Mind a ketten.”

„Értem.”

Azt kellett mondania, hogy „értem”, mindig csak „értem”. Olyan selymes felületű és fénylő „értem” volt ez, mint a cipők. Szám és szó: „értem”. Csönd és zaj: „értem”. Nyelviségétől megfosztott, a nyelviség előtt létező, önmagában álló, színtiszta, makulátlan szó.

[...]

Abban az időben tűntek föl a hernyók a kertben. Óvatosnak kellett lenni – az ápoló is megmondta –, mert csíptek. Csak meneteltek méltóságteljesen – a testüket egészen finom szőrzet borította, mintha aprócska nercbundájuk lenne –, mindig libasorban. Marina eltűnődött, miféle gépezet dolgozhat a hernyókban, hogy nézhetnek ki azok a picinyke rugók, csavarok és karok, amelyekről úgy néz ki, mintha minden lépésüknél végigfutna a testükön hideg.

„Akkor úgy éreztem, mintha az egész testemen végigfutna hideg. A fejemtől indult és a lábamnál ért véget.”

„A baleset előtt?”

„Igen.”

És mindig a fák felé tartottak, ott aztán megindultak föl- felé. A hernyóknak is volt álarca. Ha közlőrlől nézték őket, látszott, hogy fekete az arcuk, öreg és ráncos, mint a szoboré, és úgy tűnt, mintha sokkal gyorsabban haladnának. Émelyítő volt belegondolni, hogy veszélyesek és csípnék. Marina kézbe vett egy botot. Gondolt egy számra. Négy. Számolni kezdett a menet elejétől. Egy. Kettő. Három.

mirando todavía la frase como si se tratara de un reactor; de una parte a otra de la habitación del hospital se había queda-
do mirando la estela blanca de la frase. La niña no se derrama,
no llora, no reacciona. Eran tres personas, dos mujeres y
un hombre, con batas blancas y zapatos negros, tres perso-
nas con piernas y brazos y esa cualidad fantástica, casi mági-
ca, que para Marina habían tenido siempre los adultos; pero
en estos había algo que había cerrado el paso definitivamente
a la magia. Se esperaba de ella que entendiera aquella frase.
Pero la niña no llora, no se derrama, no reacciona. La niña
vive todavía en los suburbios de la frase. O tal vez era tan só-
lo que la inteligencia imaginativa mantenía aún separado lo
que no podía unirse de ninguna manera. La frase era todavía
pulida y limpia y superficial como los zapatos negros de los
adultos.

“¿Entiendes lo que te hemos dicho?”

“Sí”.

“Te hemos dicho que tus padres han muerto”.

“Sí”.

“Los dos”.

“Sí”.

Había que decir “sí”, siempre “sí”. Un “sí” que fuera tan superficial y pulido como los zapatos. Número y palabra:

“sí”. Silencio y sonido: “sí”. Palabra desprendida del lenguaje,
previa al lenguaje, sola, pura, límpida.

[...]

En aquellos días comenzó a haber orugas en el jardín. Había
que tener cuidado, ya lo decía la adulta, porque picaban. Se
las veía desfilando majestuosamente, cubiertas de un vello fi-
nísimo, como pequeños abrigos de visón, siempre en fila in-
dia. Marina pensaba cómo sería la maquinaria de la oruga,
qué aspecto tendrían los diminutos muelles, tornillos, palan-
cas que hacían que se moviera así, como si cada vez que camina-
ran les recorriera una ola de escalofrío.

“Entonces sentí que me pasaba un escalofrío por todo el
cuerpo. Que empezaba en la cabeza y terminaba en los pies”.

“¿Antes del accidente?”

“Sí”.

Y siempre se dirigían a los árboles, hasta que comenza-
ban a ascender. También las orugas tenían su máscara. Si se
las miraba muy de cerca sus caras eran negras, ancianas y
arrugadas, como la de la estatua, parecía que caminaban mu-
cho más rápido. Daba vértigo pensar que eran peligrosas y

Négy. Átszúrta a negyedik hernyót a bottal. A hernyó öszszegörnyedt, mintha áramütés érte volna, és sötét folyadék szivárgott belőle. Marina képtelen volt megszólalni, vagy kihúzni a botot a hernyóból. Hirtelen a menet többi tagja is megtorpant, csak egy pillanatra. Megtelt a szája nyállal. Vajon melyik mozdulat vagy érintés, melyik hallhatatlan hang üzenete volt: „A negyedik meghalt közülünk”? Hogyan jutott el a hír egyik testtől a másikig? Váratlan dolog történt: mindannyian megálltak.

„Akkor már nem mozdult semmi.”

„Úgy érted, a baleset után?”

„Igen, azután, rögtön azután.”

„Semmi?”

„Nem. Semmi. Arra gondoltam, hogy ha nem moccanok, kővé válik körülöttem az egész világ, és kővé válok én is.”

„És mi lett aztán?”

Egy kör lett. Kőralakzat. Nem volt igazi a mozdulatlan-ság. A többi hernyó lassacskán elkezdte ingatni a fejét, mintha mindegyikük egy pont felé fordulna, hogy lerója kegyeletét, ez a középpont pedig a negyedik hernyó volt. Marina észrevette, hogy nincs egyedül, hogy köré gyűlt a többi lány. A negyedik hernyó még mindig mozgott. Talán könyörgött valamiért? Melyiket szerethette legjobban az őt körülvevő hernyók közül a negyedik hernyó? A többiek mozdulatsora még nem zárult be egészen, ahogy nem zárult be a Marinát körülálló lányok köre sem. Már szinte érezte magán a lélegzetüket, a közelségüket a hátán. Egy fej buk-kant föl a válla fölött. Ha megfordulna, akaratlanul is adna neki egy puszit.

„Nem mozdult semmi, és tényleg kővé váltunk mindannyian, és éreztem, hogy a kezem, a szemem, a lábam, mind kőből vannak, és hogy minden, amire ránézek, kőből van, és hogy a kocsi is kőből van, és volt ott egy varázsló, aki kővé változtatott minket.”

„Egy varázsló?”

„Igen.”

De a lányok lehelete nem hagyta, hogy elmerüljön ebben a gondolatban. Marina csak akkor húzta ki a botot a földből, amikor a negyedik hernyó már nem mozdult többé, és abban a pillanatban mindannyian látták, hogy kettévágta, hogy a negyedik hernyó most már két hernyó. A kör lassan bezárult. A hernyók menete szintén. Egy feltételezés, egy üzenet járt egyiktől a másikig, a bőrükön, a nyakuk áttetszően finom szőrszálain keresztül adták tovább. Lehet, hogy

picaban. Marina cogió un palo. Pensó un número: el cuatro. Contó desde la cabecera de la procesión. Una. Dos. Tres. Cuatro. Atravesó a la cuarta oruga con el palo. La oruga se encogió sobre sí misma, como bajo una descarga eléctrica, y sangró un líquido oscuro. Marina no podía hablar, ni desclavar el palo de la oruga. También el resto de la comitiva se inmovilizó de pronto, sólo un instante. Se le llenó la boca de saliva. ¿Qué movimiento, qué roce, qué sonido inaudible significaba aquello: “La cuarta de nosotras ha muerto”? ¿Cómo había viajado la noticia de un cuerpo a otro? Ocurrió algo extraño: se detuvieron por completo.

“Entonces ya nada se movía”.

“¿Dices después del accidente?”

“Sí, después, justo después”.

“¿Nada?”

“Sí, nada. Y yo pensaba que si me quedaba quieta todo el mundo se iba a convertir en piedra y yo también me iba a convertir en piedra”.

“¿Y qué pasó?”

Sucedió el círculo. La figura del círculo. La inmovilidad no era real. Poco a poco el resto de las orugas comenzaron a cabecear, como si se volvieran hacia un centro en el que debían hacer una reverencia, un centro que era la cuarta oruga. Marina se dio cuenta entonces de que no estaba sola, de que el resto de las niñas se había reunido a su alrededor. La cuarta oruga aún se movía. ¿Suplicaba algo? ¿A cuál de las orugas que la rodeaban amaba más la cuarta oruga? El movimiento del resto no se había cerrado aún del todo, igual que no se había cerrado aún el corro de niñas que rodeaba a Marina. Comenzaba a sentir sus respiraciones alrededor, su contacto en la espalda. Había una cabeza que miraba por encima de su hombro. Si se girara le daría un beso sin querer.

“No se movía nada, y nos convertimos en piedra de verdad, y yo sentí cómo mis manos y mis ojos y mis piernas eran de piedra, y que todo lo que yo miraba era de piedra, y que hasta el coche era de piedra, y había un mago que nos había convertido en piedra”.

“¿Un mago?”

“Sí”.

Pero el aliento de las niñas no dejaba hundirse en aquella ilusión. Marina no desclavó el palo hasta que la cuarta oruga dejó de moverse definitivamente, y cuando lo hizo todas descubrieron que la había partido en dos, que la cuarta oruga era ahora dos orugas. El círculo fue cerrándose. La comitiva también. De unas a otras saltaba una suposición, un mensaje

a hernyók tanakodtak a holttestet látva, megsiratták a negyedik hernyót. El kellett hitetni a halottal, hogy fájdalmas a búcsúzás.

„És hogy nézett ki a varázsló?”

„Az a helyzet, hogy én a varázslót nem láttam.”

„Akkor honnan tudod, hogy varázsló volt?”

Marina most már úgy érezte, hogy mindenféle szájak veszik körül, hogy mindegyik lány valójában egy száj, és agyarak nőnek ki belőlük. És hogy mindegyik agyar kemény. A hernyók annyira közel húzódtak a negyedik hernyóhoz, hogy szinte teljesen ellepték. Kívülről nézve, a lányok ámuló tekintetén keresztül úgy tűnt, a menet végül úgy döntött, hogy fölfalják a negyedik hernyó tetemét, mintha a halott társuk nyugalma kíméletlen és égető sóvárgást váltott volna ki az élőkben. Mi történt? Akármilyen is volt az, egy pillanatra mintha a menet összes hernyójának szemében fölragyogott volna. Marina már határozottan érezte a bőrén a többiek testét. A kör bezárult; mindannyian ott voltak.

Megpróbált kiszabadulni. Elfogta a rémület, hogy a lányok lezárták előtte az utat, és arra kényszerítik, hogy velük együtt a kör fölé hajoljon. Már csak a lányok által kimondott szavak foszlányai értek el Marinához. Szégyenkezve arra gondolt, hogy most megbosszulják rajta, hogy figyelni őket éjszakánként. Elkeseredetten lökdödni kezdte őket, úgy érezte, mintha ez a húsból épült fal bezárulna körülötte, és áthatolhatatlanul szilárdná válna.

„Varázsló volt, mert mindig a varázsló, mert csak a varázslók tudják kővé változtatni a dolgokat.”

„De te nem láttad.”

„Egy kicsit azért láttam.”

„És milyen volt?”

„Nagy volt és fekete, mint a szobor.”

Nagy és fekete, mint a szobor, ilyen volt a lányok szilárdsága. Most, hogy bezárták a hernyók körébe, és nem engedték elmenni, most először érezte közlő az arcukat, sokkal közelebből, mint éjszakánként, amikor figyelte őket. Az arcuk szomorú-barnáját. A nappali fényben a szemük és a szájuk körül apró fekete foltok látszottak, parányi jelekhez, a hernyók arcának fekete foltjaihoz hasonlítottak. Marina föladata a lökdösődést, és összehúzta magát, amennyire csak tudta. Becsukta a szemét. A lányok a hernyókról beszéltek, megint fölvettek a botot a földről, odavitték a többiekhez, úgy tanulmányozták rajta a negyedik hernyó véré, mintha csak egy rejtélyt próbálnának megoldani. Egyetlen dolog járt a fejében: „csak ne érjenek hozzám!”

que se transmitía a través de la piel, de los filamentos casi transparentes de sus cuellos. Tal vez las orugas deliberaban ante el cadáver, lloraban a la cuarta oruga, había que hacer creer a la muerta que no se la abandonaba sin dolor.

“¿Y cómo era el mago?”

“Es que yo al mago no le vi”.

“¿Entonces cómo sabes que era un mago?”

Ahora Marina sentía que estaba rodeada de bocas, que cada niña era una boca y que de ellas salían colmillos. Y que cada colmillo era duro. Las orugas se acercaron tanto a la cuarta oruga que casi la cubrieron por completo. Desde fuera, desde la mirada asombrada de las niñas, parecía que la comitiva hubiese decidido al fin devorar al cadáver de la cuarta oruga, como si a las vivas les hubiese entrado una violenta y repentina codicia de la quietud de la muerta. ¿Qué había sucedido? Fuera lo que fuera, había brillado como una fulguración por un segundo en los ojos de todas las orugas de la comitiva. Marina sentía los cuerpos de las niñas definitivamente sobre ella. El círculo se había cerrado; todas estaban allí.

Trató de escapar. Con horror tuvo la impresión de que le cerraban el paso, obligándola a inclinarse con ellas sobre el círculo. Las palabras que decían las niñas le llegaban ahora veladas a Marina. Avergonzada, pensó que las niñas se estaban vengando de que ella las espiera por las noches. Comenzó a empujarlas con desesperación, sintiendo como aquel muro de carne se cerraba y se hacía espeso.

“Era un mago porque siempre es un mago, porque sólo los magos pueden convertir las cosas en piedra”.

“Pero tú no le viste”.

“Un poco sí le vi”.

“Y cómo era”.

“Era grande y negro, como la estatua”.

Grande y negro como la estatua era el espesor de las niñas. Ahora que la encerraban en el círculo de las orugas y no la dejaban salir sentía sus caras cerca por primera vez, mucho más que durante la noche, cuando las espía. El moreno cetrino de sus caras. Vistas a la luz del día tenían pequeñas manchitas negras junto a los ojos y las bocas, manchas como señales minúsculas, como las manchas del negro de las caras de las orugas. Marina desistió de empujar, y se encogió sobre sí misma todo lo que pudo. Cerró los ojos. Las niñas hablaban de las orugas, cogían el palo nuevamente del suelo, lo acercaban a las otras, examinaban la sangre de la cuarta oruga como si trataran de resolver un misterio. Su único

Aztán lassanként magára hagyták.
A botot lerakták a fa mellé, és egy pillanattal később már hallotta is a hangjukat a kert másik végéből, ahogy kiabálva ugróköteleznek. Amikor Marina kinyitotta a szemét, a hernyómenet már elvonulóban volt. Lassan megke-
rülték a negyedik hernyó kicsorbult szépségét, és folytatták méltóságteljes felemelkedésüket a fügefá felé. Ha ő is akkora lenne, mint a hernyók, akkor olyannak látná a fügefát, mint ők: hatalmas, hepehupás meredélynek.

De nem ment el az összes lány. Egyikük ott maradt mellette. Marina úgy nézett rá, mintha egy túlélőt látna a katasztrófa után; nem tudta, mi van az arcára írva, öröm vagy szomorúság.

„Te ölted meg a hernyót?” – kérdezte a lány.

„Igen” – felelte Marina.

Közéről nézve ugyanolyan volt, mint a többiek. Minden névtelen volt. A lány lehajolt, és fölvette a botot a föld-
ről, óvatosan megvizsgálta, odanyújtotta Marina felé.

„Ezzel a bottal ölted meg?”

„Igen.”

„És miért?”

„Gondoltam egy számra. És azt mondtam: négy. Aztán kiszámoltam a hernyókat, és megöltem a negyediket.”

Most, hogy kettesben maradtak, úgy látszott, mintha újra meghalna, csak nekik. A negyedik hernyó túlságosan ájtatos volt ahhoz, hogy átlagos holttest legyen belőle; még mindig érezni lehetett benne azt a bandukoló közösséget, amely magára hagyta, a kivérzett fekete folyadék mostanra szinte átlátszóvá vált.

„Eltemetjük?” – kérdezte Marina.

„Jó.”

[...]

pensamiento era éste: “que no me toquen”.

Luego, poco a poco, fueron alejándose de ella.

Abandonaron el palo junto al árbol y casi enseguida pudo
270 escuchar sus voces al otro lado del jardín saltando otra vez a la comba, gritando. Cuando Marina abrió los ojos la comitiva de las orugas comenzó a replegarse también. Lentamente rodearon la belleza rota de la cuarta oruga y reiniciaron su ascensión majestuosa hacia la higuera. Si ella fuera del tamaño de las orugas vería la higuera como la veían ellas; un
275 acantilado rugoso y descomunal.

Pero no todas se habían ido. Junto a ella había permanecido una de las niñas. Marina la miró como a una superviviente después de una catástrofe; no sabía lo que había en
280 aquel rostro, si felicidad o tristeza.

“¿La has matado tú a la oruga?” preguntó.

“Sí”, contestó Marina.

Vista de cerca era como las otras. Todo en ella era anónimo. La niña se inclinó y recogió el palo del suelo, lo obser-
285 vó lentamente, se lo tendió a Marina.

“¿La has matado con este palo?”

“Sí”.

“¿Y por qué?”

“He pensado un número. Y he dicho: el cuatro. Luego he
290 contado las orugas y he matado a la cuarta”.

Ahora que estaban las dos juntas parecía que de nuevo caía su cuerpo entre ellas. La cuarta oruga era demasiado aplicada para ser un cadáver corriente; contenía aún esa comunidad lenta que la había abandonado, el líquido negro
295 que había sangrado se había vuelto ahora casi transparente.

“¿La enterramos?”, preguntó Marina.

“Bueno”.

[...]

Kertes Gábor fordítása

ANDRÉS BARBA: *Las manos pequeñas*. Anagrama, Barcelona, 2008